

Bet. o. lovf. vedr. elforsyning og lov om naturgasforsyning

sisterende luftledningsanlæg. Hensigten er at sikre, at netvirksomheder og regionale transmissionsvirksomheder får dækket deres meromkostninger, som følge af at nødvendige nyinvesteringer skal forrentes og afskrives. Det indebærer en sådan forhøjelse af virksomhedens indtægtsramme ved en nødvendig nyinvestering, som er nødvendig, for at investeringen kan forrentes og afskrives, og at virksomheden kan afholde nødvendige omkostninger til drift og vedligeholdelse af anlægget og omkostninger til senere investeringer i fornyelse af anlægget. Endvidere indregnes omkostninger til nedtagning af det erstattede anlæg, herunder myndighedspålagte omkostninger, f.eks. til retablering af arealer og bortskaffelse og destruktion af master m.v. Endelig indregnes kassationsværdien af det erstattede anlæg. Ved beregningen tages udgangspunkt i en standardlevetid for nyinvesteringen.

Ved beregningen skal der ske fradrag af de udgifter, som virksomheden kunne have imødeset, såfremt nyinvesteringen ikke var blevet gennemført, i form af en beregnet værdi af udgifter til drift, vedligeholdelse og fornyelse af det erstattede anlæg, såfremt det erstattede anlæg skulle have været videreført med uændret funktionalitet.

Beregningen kan foretages som en annuitet, der resulterer i en varig forhøjelse af indtægtsrammen, hvorved der automatisk sikres økonomisk rum til fornyelse af anlægget ved levetidens udløb. Beregningen kan også foretages således, at forhøjelsen afspejler et serielån, der løber over anlæggets levetid. I dette tilfælde vil der ske en efterfølgende forhøjelse af indtægtsrammen, når der aktuelt skal ske en fornyelse af anlægget. Denne sidste beregningsmetode svarer til den gældende beregning af forhøjelsen af indtægtsrammer ved nødvendige nyinvesteringer. For hver nyinvestering vælger bevillingshaveren, om annuitetsmodellen eller serielånsmodellen skal anvendes.

Energitilsynet fastsætter standardlevetider for luftledningsanlæg, kabelanlæg, transformerstationer m.v. Energitilsynet fastsætter endvidere gennemsnitlige værdier for omkostningerne til drift, vedligeholdelse og fornyelse for luftledningsanlæg og andre anlæg, som udskiftes som led i kabellægning af luftledninger. For kabelanlæg og andre nødvendige nyinvesteringer fastsættes alene forventede gennemsnitlige værdier for omkostninger til drift og vedligeholdelse,

idet anlægsomkostningerne fastlægges ud fra de konkrete anlæg. Endelig fastsætter Energitilsynet anlægskategoriene, f.eks. i henhold til spændingsniveauer.

Standardlevetider, omkostninger og anlægskategorier gennemgås hvert tredje år af Energitilsynet med henblik på eventuel justering på basis af indhøstede erfaringer og den teknologiske udvikling.

Da der er tale om standardlevetider og gennemsnitlige omkostninger for kategorier af anlæg, vil der kunne være afvigelser herfra for konkrete anlæg. Sådanne afvigelser giver ikke anledning til at anvende andre værdier i beregningerne for konkrete anlæg. Såfremt en virksomhed kan dokumentere over for Energitilsynet, at et konkret anlæg falder uden for de aktuelt fastsatte kategorier af anlæg, kan dog anvendes virksomhedens egne dokumenterede omkostninger i beregningerne efter godkendelse af Energitilsynet.

Alle tillæg og fradrag opgøres på tidspunktet for idriftsættelsen af det nødvendige nyanlæg, der er tidspunktet for forhøjelsen af indtægtsrammen.

Klima- og energiministeren kan udstede regler for beregningen i henhold til 1. pkt.

Til nr. 3

Før den 1. januar 2005 kunne elnetvirksomheder og transmissionsvirksomheder opnå en forrentning af den såkaldte frie egenkapital (indskudskapitalen) svarende til renten for risikofri finansielle papirer med et procenttillæg. Den tilladte forrentning for den frie egenkapital svarede stort set til den lange byggeobligationsrente plus 1 procentpoint. Den tilladte forrentning af den bundne kapital var lavere. Jo mere velkonsolideret virksomheden var, des lavere var den tilladte forrentningsprocent for den bundne kapital. Hvis en virksomhed i et regnskabsår opnåede en højere forrentning end den tilladte, skulle denne umiddelbart føres tilbage til forbrugerne gennem en nedsættelse af indtægtsrammen. I år, hvor virksomheden var pålagt individuelle effektiviseringskrav, kunne den dog beholde ekstraordinære effektiviseringsgevinster på op til 5 pct. af virksomhedens indtægtsramme.

Med aftalerne af 29. marts 2004, herunder ELFOR-aftalen, blev skellet mellem den frie og den bundne kapital ophævet. I følge ELFOR-aftalen »opnår kapitalen i en overgangsperiode en lavere